

[Formanden.]

I Skrivelse af Gaars Dato meddeler Indenrigsministeren, at han i Folketinget har fremsat:

Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 339 af 8. Juli 1943 angaaende Erhvervelse af fast Ejendom, jfr. Lov Nr. 308 af 29. Juni 1945.

I Skrivelse af Dags Dato meddeler Justitsministeren, at han i Folketinget har fremsat:

Forslag til Lov om midlertidig Ændring i Omraadet for Lov Nr. 259 af 1. Juni 1945 om Tillæg til Borgerlig Straffelov angaaende Forræderi og anden landsskadelig Virksomhed.

I Skrivelse af Dags Dato meddeler Indenrigsministeren at han ønsker her i Tinget at fremsætte:

Forslag til Lov om Ændring af Lov Nr. 123 af 18. April 1925 om Erhvervelse og Fortabelse af Indfødsret.

Uden for Dagsordenen har den højtærede Indenrigsminister Ordet, for at han kan fremsætte det nu anmeldte Lovforslag.

Indenrigsministeren (Kjær): Jeg har herved den Ære for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Ændring af Lov Nr. 123 af 18. April 1925 om Erhvervelse og Fortabelse af Indfødsret.*

Dette Lovforslag hænger ligesom det Forslag til Lov om Generhvervelse af Indfødsret i visse Tilfælde m. m., som allerede er forelagt det høje Ting, sammen med de særlige Forhold, under hvilke vi har levet i de sidste 6 Aar.

Som det vil være ærede Medlemmer bekendt, bygger de forskellige Landes Statsborgerrets Lovgivninger paa forskellige Principer, naar det skal afgøres, i hvilket Land et Barn skal være Statsborger. Nogle holder paa Afstammingsprincippet, saa at Forældrenes Statsborgerret er afgørende. Andre følger det saakaldte Territorialprincip, hvor efter Fødsel inden for Landets Grænser er nok til, at Barnet fra Fødselen er Statsborger i Landet. For Danmarks Vedkommende gælder, at vi lige siden den første Indfødsretslov af 1776 har arbejdet med en Kombination af begge Regler, saa at ogsaa det af udenlandske Forældre her i Landet fødte

Barn blev dansk, men vel at mærke først naar det havde vist sig, at det blev her i Landet til Skælsaar og Alder, og gennem sin Opvækst i danske Omgivelser havde faaet Tilknytning til Fødelandet. Denne Regel er naturligvis givet med normale Forudsætninger for Øje, og til disse Forudsætninger hører uden Tvivl ikke blot, at man kan regne med, at et saadant Barn erhverver en indre Tilknytning til Danmark, men ogsaa den, at det til syvende og sidst er den danske Stat selv, der har det i sin Haand at bestemme, om Barnet maa blive her indtil den Alder, hvor det automatisk vilde opnaa dansk Indfødsret.

Hvad særlig dette sidste Forhold angaar, skete der med den tyske Besættelse en fuldstændig Omvæltning, idet det ikke uden videre og i alle Tilfælde, hvor det ansaas for ønskeligt fra et dansk Synspunkt, var muligt at udvise fremmede Statsborgere og deres Børn. Vi var paa dette Omraade ikke længere Herrer i vort eget Hus, og derfor synes det rimeligt, at man i nogen Grad tager Konsekvensen deraf. En saadan Konsekvens er da heller ikke noget Særsyn i de forskellige Landes Lovgivninger. Jeg skal ikke blot henvide til den norske Anordning, der er aftrykt som Bilag til de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, men navnlig ogsaa anføre, at Storbritannien, der jo netop er Territorialprincippet klassiske Hjemsted, ikke anvender dette Princip paa et Barn af fjendtlige Undersaatter, naar det er født paa et af Fjenden besat britisk Omraade.

Det er imidlertid ikke rent juridiske Betragtninger og fremmede Forbilleder, der ligger til Grund for Forslaget, men en Overbevisning om, at vi paa det Omraade, der her er Tale om, maa have Greb i Tingene. Nu vil det jo nok være meget sjældent, at det under normale Forhold vil være til Skade for danske Interesser, at en 19-aarig Udlænding uden videre bliver dansk Statsborger. Men naar dette er sagt, maa jeg fremhæve, at man fra tysk Side, navnlig efter Nazismens Gennembrud, bevidst har bestræbt sig for at bevare og styrke de herboende Tyskeres tyske Indstilling og derved i ikke ringe Grad modvirket eller endog helt opvejlet den Paavirkning i dansk Aand, som til syvende og sidst er Forudsætningen for den normale Regel.